

Agatha Christie este cunoscută în întreaga lume drept „Regina crimei“. A scris 80 de romane polițiste și volume de povestiri, 19 piese de teatru (dintre care *Cursa de șoareci* este cea mai longevivă din istorie) și șase romane publicate sub pseudonimul Mary Westmacott.

Celebrul Hercule Poirot – cel mai cunoscut detectiv de la Sherlock Holmes – apare încă din primul roman al Agathe Christie, *Misterioasa afacere de la Styles*. Poirot și Miss Marple, bine-cunoscutul personaj imaginat de scriitoare, au devenit faimoși la nivel mondial și au făcut subiectul multor filme realizate pentru marele și micul ecran.

Agatha Christie a mai scris volume de nonficțiune, o autobiografie, dar și povestiri amuzante despre numeroasele expediții în care a participat alături de soțul ei, arheologul sir Max Mallowan.

A murit în 1976.

Agatha Christie

CRĂCIUNUL LUI POIROT

Traducere din limba engleză de
ADRIAN GABRIEL MOȘOIANU

LITERA

București
2020

- Chiar și polițiștii au viață privată! Sugden era un om foarte mândru.

Colonelul Johnson scutură din cap. Pentru a se calma, lovi cu piciorul în vreascurile din sobă și spuse sacadat:

- Am spus întotdeauna - nimic nu se compară cu un foc de lemne.

Hercule Poirot, conștient de aerul rece și uscat din jurul său, își zise în sinea lui: „*Pour moi*, numai încălzire centrală...”

CUPRINS

Partea I. 22 decembrie	7
Partea a II-a. 23 decembrie	55
Partea a III-a. 24 decembrie	79
Partea a IV-a. 25 decembrie	199
Partea a V-a. 26 decembrie	231
Partea a VI-a. 27 decembrie	267
Partea a VII-a. 28 decembrie	327

PARTEA I
22 DECEMBRIE

I

Traversând în pas alert peronul, Stephen își ridică gulerul hainei. Deasupra capului său, o ceață groasă se așeza în vălătuci peste gară. Motoare mari suierau impresionant, scoțând nori de abur în aerul rece și umed. Totul era murdar și îmbibat de fum.

Stephen se gândi cu dezgust: „Ce țară infectă... Ce oraș infect!“

Prima impresie, entuziastă, pe care i-o lăsase Londra cu magazinele, restaurantele și femeile sale frumoase și elegante, pălise. Privea acum orașul ca pe un diamant fals fixat într-o montură dubioasă.

Se închipui pentru o clipă întorcându-se în Africa de Sud... Simți apoi dorul de casă răsu-cindu-se ca o gheară în suflet: răsăritul de soare, cerul albastru, grădini pline de flori, flori albastre, rânduri de plumbago...

În vreme ce orașul ăsta nu era decât praf, mizerie și imense, nesfârșite mulțimi, aflate în mișcare, grăbindu-se, dând din coate. Furnici deplasându-se disciplinate în interiorul mușuroiului.

Pentru o clipă se gândi: „Mai bine nu veneam...“

Își aminti apoi scopul pentru care venise și buzele i se strânsură într-o grimasă înghețată. Nu, la naiba! Trebuia să meargă până la capăt, doar

plănuise asta de ani de zile. Se străduise întotdeauna să realizeze ceea ce își propunea. Da, trebuia să meargă mai departe!

Momentul de șovăială, întrebările chinuitoare care îi veniseră brusc în minte – „De ce? Chiar merită osteneala? De ce să trăiesc în trecut? N-ar fi mai bine să uit totul?” –, toate acestea nu însemnau decât o slăbiciune trecătoare. Nu era un puști, să se lase abătut din drum de orice capriciu de moment. Era un bărbat de patruzeci de ani, sigur pe el și care știa ce voia. Va merge mai departe. Va realiza ceea ce își propusese să facă venind în Anglia.

Urcă în tren și merse de-a lungul culoarului, căutându-și un loc. Făcuse un semn de refuz unui hamal, așa că își căra singur geamantanul din piele groasă. Luă la rând compartiment după compartiment: trenul era plin. Mai erau numai trei zile până la Crăciun. Stephen Farr privi plin de dezgust compartimentele aglomerate.

„Oameni! Mulțimi infinite de oameni! Și toți atât de – care era cuvântul?! – atât de *cenușii*! Atât de identici unii cu alții, atât de oribil de uniformizați! Cei care nu au figuri de oi au, în schimb, fețe de iepuri“, se gândi el. Unii dintre ei șușoteau și se foiau în loc. Alții, în general bărbați trecuți de vârsta a doua, mormăiau. Aceștia arătau mai degrabă ca niște porci. Până și fetele, slabe, palide,

cu buzele strident rujate, dădeau o impresie depri-mantă de uniformitate.

Se imagină pentru o clipă în veldul sud-african, stând singur la soare...

Apoi, deodată, uitându-se într-un compartiment, i se tăie respirația. Fata aceea era *altfel*. Avea părul negru, iar ochii purtau în ei profunzimea și întunericul nopții. Ochi triști și mândri, ochii Sudului... Faptul că o astfel de fată trebuia să se afle în acest tren laolaltă cu toți acești inși insipizi, cenușii era cum nu se poate mai nedrept. Era nedrept că această minune trebuia să meargă în centrul mohorât al Angliei. Ar fi trebuit să se afle în altă parte, într-o lojă, cu un trandafir între buze, purtând un voal negru care să-i pună în evidență capul mândru – și trebuia să fie praf, și dogoare, și miros de sânge în arenă... Ea ar fi trebuit să fie într-un loc minunat, și nu înghesuită în colțul unui compartiment de clasa a III-a.

Era un om atent și iscoditor, iar curiozitatea îi era susținută de un fin simț al observației. Nu îi scăpaseră din vedere haina ei scurtă neagră și fusta cam ponosite, mănușile ieftine din material sintetic, pantofii de proastă calitate și nuanța provocatoare a poșetei roșu-aprins. Cu toate acestea, senzația pe care i-o lăsa era aceea de splendoare. Era superbă, fină, exotică...

Oare ce naiba făcea în această țară a cețurilor, și a frigului, și a furnicilor harnice și grăbite?

„Trebuie să aflu cine este și ce face... Trebuie să aflu... “

II

Pilar stătea înghesuită lângă fereastră și se gândea la cât de ciudat miroseau englezii... Era senzația care o izbise cel mai puternic în privința Angliei – diferența de miros. Nu se simțea miros de usturoi sau de praf, iar cel de parfum era foarte slab. În compartiment se simțea un iz rece de stătut – mirosul de pucioasă al trenurilor –, un miros de săpun și un altul, neplăcut. Se gândi că acesta venea de la gulerul de blană al grăsanei care stătea lângă ea. Pilar adulmecă discret, inhalând cu dezgust izul de naftalină. „Ce bizar miros de parfum“, se gândi ea.

Se auzi un fluier, o voce tunătoare strigă ceva și trenul se puse încet în mișcare... Porniseră. Drumul ei continua...

Inima îi bătea ceva mai repede. O să fie oare totul bine? Va fi oare capabilă să ducă la bun sfârșit ceea ce își propusese? Cu siguranță, doar își planificase totul cu atâta grijă... Era pregătită pentru orice eventualitate. Fără îndoială, va reuși, trebuia să reușească...

Buzele roșii i se țuguieră, gura căpătând dintr-odată o expresie de cruzime. De cruzime și de lăcomie, precum gura unui copil sau a unei pisici. O gură care nu se preocupa decât de propriile dorințe și care încă nu aflase ce e mila.

Își aruncă ochii roată în jur, cu o curiozitate sinceră și spontană precum aceea a unui copil. Toți acești oameni, șapte la număr, erau atât de amuzanți – cât de caraghioși sunt englezii ăștia! Toți păreau atât de bogați, de prosperi, în hainele și cizmele lor! Fără îndoială, Anglia era o țară foarte bogată, așa cum auzise dintotdeauna. Însă acești oameni nu erau cătuși de puțin veseli – hotărât lucru, nu erau veseli.

Un bărbat chipeș stătea în picioare pe culoar... Pilar se gândi că era foarte chipeș. Îi plăceau chipul lui, extrem de bronzat, nasul proeminent și umerii atletici. Mai repede decât orice englezoaică, Pilar își dăduse seama că bărbatul o admira. Nu privise nici măcar o singură dată direct spre el, însă știa foarte bine cât de des se uitase la ea și, mai ales, știa exact cum se uitase.

Remarcă faptul fără mare emoție sau interes. Venea dintr-o țară unde bărbații se uitau la femei cu aerul cel mai firesc și nu încercau să ascundă prea mult acest lucru. Se întrebă dacă bărbatul era englez și hotărî că nu era.

„E prea viu, prea real ca să fie englez“, decise Pilar. „Și totuși, e frumos. Poate că e american.“ Semăna cu actorii pe care îi văzuse în filmele despre vestul sălbatic.

Un însoțitor de vagon își croia drum de-a lungul culoarului.

– Prânzul, prima serie, vă rog. Prima serie. Luați-vă locurile pentru prima serie.

Cei șapte pasageri din compartimentul lui Pilar aveau cu toții tichete pentru prima serie. Se ridicară în grup și compartimentul rămase dintr-odată pustiu și liniștit.

Pilar ridică repede geamul, care fusese lăsat în jos câțiva centimetri de către o doamnă căruntă, cu privire încruntată, care stătuse în colțul opus. Se răsturnă apoi confortabil pe locul ei și scrută pe geam suburbiile de nord ale Londrei. Nu întoarse capul la auzul zgomotului ușii trase. Era bărbatul de pe culoar și Pilar știa, fără îndoială, că acesta intrase în compartiment special pentru a-i vorbi.

Continuă să se uite pe geam, cu un aer gânditor.

Stephen Farr spuse:

– Ați dori să cobor geamul de tot?

Pilar răspunse cu o timiditate afectată:

– Dimpotrivă. De-abia l-am închis.

Vorbea perfect engleza, însă avea un ușor accent.

În tăcerea care urmă, Stephen se gândea: „Are o voce delicioasă, plină de soare... Caldă ca o noapte de vară...“

Pilar gândi la rândul ei: „Îmi place vocea lui. E gravă și puternică. Iar el e un tip atrăgător – îmi place“.

Stephen începu din nou:

– Foarte aglomerat, trenul...

– Într-adevăr. Cred că oamenii fug din Londra pentru că acolo totul e atât de sumbru.

Pilar nu fusese educată să creadă că a purta conversații cu străini în tren ar fi o crimă. Era capabilă să își poarte de grijă la fel de bine ca oricare altă fată, însă nu avea prejudecăți.

Dacă Stephen ar fi crescut în Anglia, ar fi putut să se simtă stânjenit și nelalocul lui intrând în vorbă cu o tânără. Însă el avea un suflet deschis și prietenos și găsea că nu e nimic mai firesc decât să stai de vorbă cu cineva, dacă ai într-adevăr chef să o faci.

Zâmbi spontan și spuse:

– Găsiți că Londra e un loc îngrozitor, nu-i așa?

– O, da, nu-mi place deloc.

– Nici mie.

Pilar remarcă:

– Nu păreți englez.

– Sunt britanic, însă vin din Africa de Sud.

– Înțeleg, asta explică lucrurile.

Respect pentru drepturile de autor
- Veniți din străinătate?

Pilar încuviință din cap.

- Vin din Spania.

Stephen era interesat.

- Din Spania, spuneți? Sunteți spaniolă, atunci?

- Sunt pe jumătate spaniolă. Mama mea era englezoaică. De aceea vorbesc atât de bine engleza.

- Ce e cu chestia asta cu războiul? Întrebă Stephen.

- A fost îngrozitor, da, foarte trist. A făcut mult rău, prea mult, da...

- De partea cui sunteți?

Opțiunile politice ale lui Pilar nu erau prea bine definite. În satul ei natal, nimeni nu dăduse prea mare atenție războiului.

- Știți, s-a petrecut destul de departe de noi. Bineînțeles, primarul e un funcționar al guvernului, așa că e de partea guvernului, iar preotul e de partea generalului Franco, însă cei mai mulți dintre oameni sunt prea ocupați cu pământul și cu vița-de-vie și nu au timp să-și bată capul cu lucrurile astea.

- S-au purtat lupte prin împrejurimi?

Pilar răspuse că așa ceva nu se întâmplase.

- Însă am mers cu mașina prin toată țara, explică ea, și am văzut că distrugerile erau semnificative. Și am mai văzut o bombă căzând și

spulberând o mașină, da, iar alta a distrus o casă. A fost ceva foarte palpitant!

Stephen Farr schiță un surâs forțat.

- Deci asta e senzația pe care v-a creat-o?

- Dar a fost, de asemenea, și o problemă, explică Pilar. Pentru că voiam să-mi continui drumul, iar șoferul mașinii mele a fost ucis.

Stephen o întrebă, fixând-o cu privirea:

- Și nu v-a întristat acest lucru?

Ochii mari și negri ai lui Pilar se făcură și mai mari.

- Toți murim! Nu-i așa? Dacă se întâmplă din senin, căzând din cer, asta e, nu e nici o diferență. O vreme ești în viață, iar după aceea ești mort. Așa e mersul lucrurilor pe lumea asta.

Stephen Farr izbucni în râs.

- Nu sunteți o pacifistă.

- Ce nu sunt?

Pilar părea a fi zăpăcită de un cuvânt pe care nu-l mai auzise până atunci.

- Obișnuiți să vă iertați dușmanii, *señorita*?

Pilar scutură din cap.

- Nu am dușmani. Însă dacă aş avea...

- Da...?

O urmărea din priviri, fascinat în continuare de dulcea și cruda țuguire a gurii sale.

Pilar răspuse cu gravitate:

Respect pe...

- Dacă aş avea un duşman, dacă cineva m-ar urî şi eu la rândul meu l-aş urî, i-aş tăia gâtul uite-aşa...

Făcu un semn în aer.

Gestul ei fusese atât de tăios, de spontan şi fără echivoc, încât Stephen Farr rămase pentru moment fără replică. În cele din urmă, continuă:

- Sunteţi o tânără însetată de sânge!

Pilar întrebă pe un ton pragmatic:

- Dumneavoastră ce le-aţi face duşmanilor pe care-i aveţi?

El voi să deschidă gura, o privi insistent şi apoi râse zgomotos.

- Chiar mă întreb, spuse în cele din urmă. Chiar mă întreb!

Pilar îl privi dezaprobator.

- Fără îndoială că ştiţi.

Iar el se opri din râs, trase aer în piept şi spuse cu o voce joasă:

- Da, ştiu...

Apoi, schimbând cu repeziciune tonul, întrebă:

- Ce v-a făcut să veniţi în Anglia?

Pilar răspunse cu o oarecare reţineră:

- Voi sta la rudele mele. La rudele mele din Anglia.

- Înţeleg.

Se lăsă pe spate studiind-o şi întrebându-se cum erau aceste rude din Anglia despre care îi pomenise şi, de asemenea, cum aveau ele să o

trateze pe această străină spaniolă, încercând în acelaşi timp să şi-o imagineze în mijlocul unei sobre familii britanice, petrecând Crăciunul.

Pilar se arătă curioasă.

- Cum e, e frumos în Africa de Sud?

Şi el începu să îi vorbească despre Africa de Sud. Ea îl asculta cu încântarea specifică unui copil căruia i se spune o poveste. El savura întrebările ei naive, dar pătrunzătoare şi se amuza de unul singur transformând totul într-un soi de poveste trasă de păr, cu zâne şi cavaleri.

Întoarcerea ocupanţilor de drept ai locurilor din compartiment puse capăt acestei diversiuni. El se ridică, îi zâmbi privind-o drept în ochi şi îşi croi drum înapoi pe culoar.

Oprindu-se pentru o clipă în cadrul uşii, pentru a permite unei doamne în vârstă să intre, ochii îi căzură pe eticheta de pe cufărul de paie - atât de ostentativ de străin - al lui Pilar. Citi cu interes numele - Miss Pilar Estravados -, apoi, remarcând adresa care însoţea acest nume, avu un sentiment amestecat de neîncredere şi încă ceva: Gorston Hall, Longdale, Addlesfield.

Se întoarse pe jumătate, privind-o insistent pe fată, de data asta cu o nouă expresie - uimită, suspicioasă, plină de resentiment... Se duse pe culoar şi rămase acolo, fumând o ţigară şi încrunându-se la el însuşi...